

[Brusvang.]

vene til regning for 10-15 år siden, og så det niveau, der ligger i dag. Den udvikling går ikke. Det er ikke i nogens interesse. Den må stoppes, og det mener vi at have bidraget til. Det vil vi fortsat bidrage til.

Et område, hvor vi har grund til at nære bekymring, er styrelsesloven for universiteterne. Det er yderst beklageligt, at de bestræbelser, der var i gang, synes at være standset, og det kan kun opfordre alle os, der har været med til at rejse disse ting, til forøget aktivitet i sommerens løb og derefter prøve at presse noget fornuftigt frem. Dette var jo ikke partipolitik. Vi havde i en lang periode ministerens tilslutning til, at nu gik den ikke længere. Udviklingen på læreanstalterne er faretruende mange steder, og tendensen tager til dag for dag; derfor er der ikke tvivl om, at det bliver nødvendigt at tale højt om det i den kommende tid.

Jeg forudser i og for sig, at når der engang skal være valg igen - det ske sent, det må gerne være så længe, som det overhovedet kan - men når det kommer, forudser jeg, at det bliver nødvendigt at tale så højt om disse kulturpolitiske problemer, at det snarere bliver dem, befolkningen tager stilling til, end om vi skal afskaffe valutaunderskuddet eller arbejdsløsheden, for det er jo narreværk at bilde folk ind, at man ved at flytte stemmer fra det ene sted til det andet kan forøge eller formindske arbejdsløshed, valutaunderskud, prisstigninger osv. Derimod er det ikke blændværk at fortælle befolkningen, at hvis ikke der snart siges et kraftigt nej, hvor dette nej overhovedet kan siges, til udviklingen i folkeskolen, til udviklingen på læreanstalterne, er der langt større farer, der truer dette samfund, end de overfladekrusninger, som vi stadig væk må konstatere findes på det økonomiske nu og da lidt oprørte hav.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 14.

Mødet udsat kl. 12.21.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Gert Petersen (SF):

Jeg skal indlede med at sige, for nu ikke at glemme det, at hvad selve lovforslaget angår, som, så vidt jeg da har forstået, er til behandling her, vil vi i SFs folketingsgruppe gøre, ligesom vi gjorde sidste år ved samme lejlighed, nemlig undlade at stemme om lovforslaget.

Jeg vil da godt erkende, som det socialdemokratiske regeringspartis ordfører var inde på, at der er gennemført visse gode foranstaltninger i den forløbne periode. Dog bemærkede jeg ikke, selv om jeg hørte meget godt efter, hr. Auken omtale de 3 mia kr., man afsatte til køb af F 16-fly; det giver vistnok mellem 400 og 500 danske arbejdspladser, det er noget dyrt købt, synes jeg nok. Jeg tror heller ikke, at hr. Auken omtalte forsvarsforliget, i hvert fald ikke i den forstand, at hermed har man fastlåst nogle aldeles uproduktive udgifter i en kommende periode. Jeg synes nok, at det trækker ganske alvorligt fra, men bevar mig da vel, noget er der gennemført, det er ikke sort i sort det hele.

Men hvis man ser på de store ting, som det drejer sig om, og som er til debat her, og hvis man så husker, hvad der blev sagt og gjort ved denne tid for et år siden, får man ærlig talt lyst til at sige: ak, hvor uforandret!

De to store problemer, der tyngede arbejdet dengang for et år siden, er jo blevet endnu mere tyngende. Arbejdsløsheden er taget til, og fremtidsperspektiverne er blevet endnu mere dystre. Om underskuddet på betalingsbalancen fører man en mærkværdig diskussion om, hvorvidt underskuddet bliver på 9 eller 11 mia kr., slemt og stort er det under alle omstændigheder.

Dette dystre billede skal oven i købet ses på baggrund af, at der har været folketingsvalg i mellemtiden, at der i og for sig skulle være skabt nye muligheder. Men hvis vi ser på, hvordan det er gået, siden vi startede denne samling, og vel især siden august 1976, hvis vi ser på arbejdsløshedstallene, hvis vi ser på valutaunderskud, ja, så er det næsten at friste et skrøbeligt menneske over evne, hvis man forlanger, at jeg skal lade være med at sige: hvad sagde jeg i august 1976? Men alligevel lader jeg være med at sige det, jeg falder ikke for fristelsen, for fremtiden er jo vigtigere end fortiden, og det er den kommende politik, det drejer sig om.

Jeg skal ikke udelukke, at regeringen selv kan have troet på de indkomstpolitiske profe-